

Gamla farmor

Gam-la far-mor skryklig är och grå, böjd och
stapp-lan-de hon sy-nes gå. Li-vets
bör-da tryc-ker hen-ne nu, för-dom
var hon ung och glad som du.

Men hon har ett hjärta, ack så gott,
att om du det hjärtat kände blott
skulle du som endast ytan ser
älska farmor mycket, mycket mer.

Snart vår Herre farmor till sig tar,
hon är nöjd att sluta sina dar
och få vila i en kyrkogård
där ett kors blir rest till minnesvård.

Då kanhända att vid korsets fot
ett och annat ogräs slår sin rot
detta hämtade sin näringssaft
när för din skull farmor sorger haft.

Därför, vart din väg dig leda må,
vandra den till farmors glädje så
att en gång på hennes döda mull
intet ogräs växer för din skull.

(Alternativ till fjärde strofen)

Kära barn, förljuva farmors lott,
sök att skaffa henne glädje blott.
Ty om sorg du gamla farmor ger,
hon med smärta går i graven ner.

Wilhelm Bäckman